

Ο Απολλώνιος Σπαρτιάτης Πολεμιστής νουθετεί τον υιόν του

Σκηνή 4^η : Η κούπα του Πυθαγόρα - περί ύβρεως

Έχασε ο άνθρωπος το μέτρο, υιέ μου, ξεπέρασε το όριο, **υβρίζει** τους Νόμους, τους Νόμους του σύμπαντος, τους Νόμους που είναι μέσα του και τον στηρίζουν, υιέ μου. Ο Άνθρωπος έβαλε φωτιά στα **θεμέλια του οίκου του**.

Υβρίζει ο άνθρωπος το Νόμο και πρέπει να σταματήσει, πρέπει να ξαναβρεί τον δρόμο του, υιέ μου, γιατί την ύβρη, την ύβρη την ακολουθεί η νέμεση και όταν ξεχειλίζει ο άνθρωπος τα πάθη του, υιέ μου, μια σταγόνα αρκεί για να τα χάσει όλα.

Κάποτε ο Πυθαγόρας, υιέ μου, είχε κατασκευάσει μια κούπα με τέτοιο τρόπο που όριζε το μέτρο της απόλαυσης του κρασιού. Ο Πυθαγόρας, υιέ μου, έπινε το κρασί του σε κείνη την κούπα, που του όριζε μια ποσότητα για να του στηρίζει το σώμα, και να φέρνει διαύγεια και καθαρότητα στο νου. Όταν έπεφτε μια σταγόνα κρασί πάρα πάνω (ύβρης) τότε η κούπα άδειαζε και χανόταν όλο το κρασί (νέμεσης), υιέ μου.

Ο άνθρωπος έχει έλθει στα όρια, υιέ μου, λίγο ακόμα απομένει, μερικές ακόμα σταγόνες αν χυθούν στην κούπα της ζωής του και θα τα χάσει όλα. **Θα πονέσει και θα κλάψει πικρά ο άνθρωπος**, υιέ μου, αν ρίξει άλλες σταγόνες στην κούπα του. Ο άνθρωπος κτίζει ναούς, υιέ μου, μα δεν τους κοιτάζει, δεν κοιτάζει τα **θεμέλιά** τους, δεν ξέρει καν γιατί τους κτίζει και χάνει τον δρόμο του. Ο άνθρωπος δεν ακούει τις σταγόνες της βροχής, υιέ μου, που πέφτουν ασταμάτητα και του δείχνουν τον δρόμο για την γονιμότητα του νου του.

Δεν ακούει την συμπαντική μουσική, υιέ μου, που οι σταγόνες πληκτρολογούν στα κεραμίδια του. Πέφτουν στο πρόσωπο του, υιέ μου, αλλά δεν τον διαπερνούν, γλιστρούν και πέφτουν στο έδαφος για να ξαναγίνουν σύννεφο να ξαναπέσουν και με υπομονή να του δείξουν το δρόμο. Δοκιμάζει το νερό που αναβλύζει από τις πηγές, υιέ μου, και

δροσίζει το κορμί του που καίγεται, αλλά δεν τις κοιτάζει, δεν τις πλησιάζει, **δεν μελετά τις πηγές** κι ας πίνει το νερό τους. Η ψυχή του ανθρώπου σκεπάστηκε από τα πάθη του, υιέ μου, ο νους του έγινε τραχύς, σκλήρυνε σαν βράχος και είναι πλέον δύσκολο να τον επεξεργαστεί.

Θα πρέπει ο άνθρωπος, υιέ μου, να μάθει να σμιλεύει την πέτρα της φύσης να φτιάχνει ωραία αγάλματα για να οδηγηθεί να κατεργαστεί τον βράχο του νου του, υιέ μου, και να φτάσει στην **λαμπρότητα της ψυχής του**.

Άναψε φωτιές ο άνθρωπος παίρνοντας από τα σωθικά της γης και τα σωθικά της ύλης, υιέ μου, το απαγορευμένο πυρ. Τώρα ο Άνθρωπος, υιέ μου, είναι ανήμπορος και ανυπεράσπιστος ν' αντιμετωπίσει τ' αποτελέσματα αυτής της φωτιάς.

Γ.Σ.

